

Milyen minőségű a szegedi víz? Mi a szeretet?

A közelmúltban Kaszab Imre főiskolai tanárral jelent meg riport a szegedi víz minőségéről.

Előrebocsátva, hogy minden, a víz minőségére vonatkozó vizsgálat nagyon fontos és támogandó. A riportban azonban számos dolog téves következtetést enged meg. A cikk nem különböztette meg a talaj- és rétegvíz fogalmát. Ennek eredményeként hangzott el, hogy a víz nemcsak ivásra nem alkalmas, hanem még „kocsimosásra sem”. Az írásban összekeveredett a Szeged alatti és a Szeged környéki talajvizek minőségmeghatározása is.

Az igaz, hogy az EU-ba történő belépésünkkel a vizekre vonatkozó előírások szigorodtak, amelyeknek bizonyos határidőn belül eleget kell tennünk. Elhangzott, hogy vizeink jelentős arzén-, nehézfém- és nitrogéntartalmúak. Ezeket a tényeket szeretném szakmailag értékelni.

Szegeden ivásra nem talajvizet, hanem rétegvizet fogyasztunk. A szegedi kutak – amelyekből a víz a vezetékekbe kerül – 150–550 m mélységközökből hozzák a felszínre a kiváló minőségű vizeket. Ha ezekkel a vizekkel egyáltalán gond adódna, az elsősorban a még meglevő régi vezetékek miatt lenne, mert a közismerten relatíve meleg vizek a baktériumok elszaporodásának kedvezne. Ez ellen azonban enyhe klórozással védekeznek. Ezeknek a vizeknek a talajvízzel történő érintkezése tehát kizárható. A közben lévő jelentős vastagságú vízzáró rétegek ezt jelenleg még megakadályozzák.

A Szeged város alatti talajvizek,

A víztornyiban gyűjtik össze a mélyből felhozott, jó minőségű vizet
Fotó: Gyenes Kálmán

amelyek alig 2-3 m mélységben találhatók, valóban szennyeződhetnek. Ettől azonban eltérő a Szegedet körülvevő úgynevezett kiskertek talajvize. Ezeken a helyeken a vizek minősége – mivel ezek a helyek nem ipari és lakóterületek – lényegesen eltérhet a

Szeged város alatti talajvizektől. Tehát szó sem lehet arról, hogy ezek a vizek pl. öntözésre nem alkalmasak. Az igaz, hogy természetes vastartalmuk helyenként jelentős, de ez sem mindenhol egyforma mennyiségű. Függ attól is, hogy használat közben víz-

gáljuk a vizet, vagy a pangó víz tartalmát nézzük meg. Az igaz, hogy a vastartalom, amennyiben a víz a felszínre kerül oxidálódik és a vizet elszínesíti. Saját ilyen típusú kutam vizét többszörösen és több intézetben kémiai komponensekre és bakteriológiaiailag is vizsgálva megállapítható volt, hogy még ivásra is „feltételesen” alkalmas, ami azt jelenti nyilván, csecsemőknek, vagy bizonyos betegségekben szenvedőknek nem ajánlott a fogyasztása. Pedig a kúttól 500 m távolságra korábban szarvasmarhatele volt, amely szennyező forrást jelentett. A talajnak is van azonban természetes szűrőképesége. Reméljük, hogy a következő évtizedekben ezeknek a vizeknek az emésztőgödrök általi elszennyeződése nem következik be.

A rétegvizek, amelyek a kommunális vízellátást biztosítják, különböző helyeken különböző összetételűek. Arzéntartalmúak bizonyos Békés megyei és dél-bácskai vizek. A szegedi vizekre azonban ez nem jellemző. Nitrogéntartalmúak a Nógrád megyei vizek, a szegedi rétegvizekre ez sem jellemző. Minden anion- és kationtartalom a mindenkori vízkivétel (termelés) mennyiségétől is függ.

Megnyugodhatnak tehát Szeged lakosai, hogy jelenleg olyan városi kommunális vízellátásban részesülnek, amely egészségüket nem veszélyezteti.

DR. MOLNÁR BÉLA,
PRO AQUA- ÉS VÁSÁRHELYI
PÁL-DÍJAS NY. EGYETEMI
TANÁR, A FÖLDTUDOMÁNY
DOKTORA

Elmúlt 2004 karácsonya és már az évnek is vége. Tele volt az én szívem is a fényes, ünnepvárás hangulatával, megérintett a karácsony misztériuma, vártam most is, mint eddig, immár hetven éve, a Kisjézus születésnapját. Írtam is róla mesét a gyermekeimnek, verset is úgy, ahogy a lelkem diktálta. A hosszú évek alatt voltak gazdagon díszített karácsonyi asztalaim, csillogó fenyőfáim, de olyan is akadt, amikor nem került ajándék a téli-zöldből készített, pattogatott kukoricával díszített karácsonyfa alá. Mégis mindig szép, boldog volt az ünnep, mert együtt volt a család. Valahogy mégsem írtam soha a szeretetről. Talán azért, mert a karácsonyi szeretet minden embernek a lelke mélyén élő érzés, de nincs rá szó, ami méltóan kifejezhetné! Pedig amióta élek, mindig tele volt a lelkem szeretettel. Sokszor lett volna okom haragudni, hiszen engem is úgy, mint minden embertársamat, érték

méltatlan sérelmek. Ma is van, aki félreérti leírt, vagy csak kimondott szavaimat, pedig még a bíráló szavak is szeretetből születnek! Jézus is felemelte a szavát, kiverte a kufárokat a templomból! Nem én mondom, Dsida Jenő írta, „Betelt az idő! Sugarat, fényt, szint adj nekünk, Mert elepedünk!” És kértem én most, így karácsony tájkán, az új év kezdetén, hol itt a fény, a szín, a reménysugár, amikor testvér gyalázza a testvért, amikor a magyar megtagadja a magyart? Így várjuk mi, akik szép szavakkal frunk a nagy lélekmelengető szeretetről, a boldogabb, gazdagabb új esztendő? Drága magyar testvéreim, lehet, hogy nem adatik részemre több év, hogy kívánhassak valamit, hát így most, szívből kívánom, adjon az Isten a szívetekben sokkal, sokkal több szeretett, békességet, és akkor talán lehet egy boldogabb 2005. évünk!

NÉMETINÉ K. ERZSÉBET,
CSANÁDPALOTA

Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország... kivéve, ami nem!

A természet sok-sok gyönyörűséggel – folyók, hegyek, erdők stb. – áldotta meg hazánk területét, amit az emberi tudás és akarat számtalan formában kiegészített. Sajnos az emberek nemcsak alkotnak, hanem rontanak is a természet adta gyönyörűségeken. Úgy vélem, hosszan lehetne sorolni a környezetet rontó, csúfító emberi cselekedeteket. Most azonban csak egyet ragadok ki, ami szinte naponta a szemünk előtt tündöklök, ragyog. Ez pedig az út mentén lévő autóbuszvárók!

Aki közutakon közlekedik akár saját, akár tömegközlekedési járművön, láthatja, hogy többségében milyen elhanyagolt állapotban vannak a lakott területen kívül eső buszvárók! Az épületterezek összetörve, szétszedve, a környezetük pedig szeméttelpehez hasonló látványosságot nyújt. Tavasztól őszig gatzenger, parlagfülltetvény veszi körül!

Úgy vélem, hogy a környezetvédelmi hatóság felmérhetné a valós helyzetet és tehetne hatásos intézkedést a buszvárók rendbetételére, folyamatos karbantartására. Határozzák meg a felelősöket, mert az átutazó hazai és külföldi polgárok megbotránkozva rögzítik emlékeztükbe a látottakat. Joggal kérdezik, hogy vajon az EU tagállamában, vagy a Balkánon járnak-e? Aki nem hiszi a leírtakat, kérem, hogy járjon utána. Kezdje a gumigyárnál.

DOMJÁN JÓZSEF,
SZEGED

Maradjon hagyományos piac a Mars tér

Hosszú ideje olvassuk az újságban a Mars tér átalakításának a szándékát. A mostani elképzelésekkel kapcsolatban az a véleményünk, hogy a tízmillió nagyságrendű üzletek nem a piacra valók, ezeknek a kínálata és árszínvonal a kiszorítaná a nyugdíjasokat még a piacról is, főleg akkor, ha még a mezőgazdasági kistermelők helypénzeit is ehhez igazítanák, mint ahogy azt már hallani lehet.

A piacok mindenütt egyszerű körülmények között, alacsony üzemeltetési költségekkel működnek, ezért keresik fel a kispénzű vásárlók szívesen. Szegeden is erre van szükség, bevásárlóközpontokkal telítve van a város. Piacból viszont ez az egy van, ezt pedig kérjük a nyugdíjasok és a lakosság igényeinek megfelelően átalakítani.

Városunk vezetőinek értékeljük a fáradozását és az esztétikai elképzeléseinek kivitelezését, de kérjük, néhány évet szíveskedjenek várni a kivitelezéssel.

SARNYAI ISTVÁN
ELNÖK
ÉS A NYUGDÍJAS PÁRT TAGSÁGA

Rendellenességek

A lap nagyon helyesen teszi, hogy rendszeresen nyilvánosságot ad a kisemberek panaszainak. Szerintem ezzel elhivatottségának tesz eleget. Van ilyen „küldetése” is a sajtónak. Igaz, ez utóbbit rossz emberek tagadják, sőt mi több, gúnyolják is.

Mi, kisemberek – nevünkhez méltóan – többnyire kis problémákat frunk meg (gázszámla, kátyúk). Országos, elvi jelentőségű kérdésekben nemigen tudunk (merünk) nyilatkozni. Nincs is még nálunk igazi demokrácia, csak haladunk a jó irányba.

En most mégis megpróbálok néhány „nagy” gondról szólni. Úgy gondolom, alapvető baj, hogy a szegények és gazdagok között egyre nagyobb szakadék tátong. Ha tényleg igaz, ahogy állítják, hogy gazdaságunk növekszik, s az ország „lendületben” van, akkor miért nem csökkennek (megfelelő törvényekkel) az égbekiáltó vagyoni különbségeket? Vezetők és politikusok, bur-

zsujok és bankárok szíváfájdítóan sajnálkoznak a szegénység miatt. Aztán – pótmegoldásként – néha egy kicsit jótékonykodnak is, de ez kevés. Szavaik és tetteik nincsenek szinkronban.

Jó lenne, ha közigazgatásunkban – többéves „tisztogatások” után – végre már elvű, szilárd erkölcsű, szigorú főhivatalnokok lennének, mert akkor nem fordulnának elő olyan ügyek, mint a paprikabotrány, vagy annál nagyobb volumenű Kulcsár-féle bankbotrány. Akkor nevén neveznék a vétkeket és nem nyújtanák az ügyet, mint a retestész-tát. A halogatás felőrli az emberek bizalmát.

Közös érdekünk és vágyunk, hogy megvesztegethetetlen elvűség uralkodjon ebben az országban, és a pitiáner szabálytalanságokkal keltett lárna ne fedje el a nagyobb jelentőségű rendellenességeket.

KÖVÉR KÁROLY,
SZEGED

Tisztelt Olvasóink!

Szerkesztőségünk továbbra is fenntartja a jogot arra, hogy a beérkezett észrevételeket esetenként rövidítve, szerkesztett formában adja közre. Az írások olvasóink nézeteit tükrözik, amelyek nem feltétlenül egyeznek meg a szerkesztőség véleményével. A jövőben leveleiket csak teljes névvel, lakcímmel/telefonszámmal fogadjuk. A lapban ezentúl azon levelek, e-mail üzenetek jelennek meg, amelyeknek írói nem kérik anonimitásukat. Kéziratot továbbra sem örzünk meg és nem adunk vissza.

Szemészeti ellátás Csongrádon

A Délvilág december 29-i számában Csongrád jól járt a laborral című, B. Gy. Gy. által jegyzett írás kitér személyemre, illetve a szemészeti szakrendelésre. A dr. Somogyi Árpád alpolgármester által előadott tájékoztatásról az a véleményem, hogy ugyan valóban szabadságomat töltöttem, de nem azért, mert pl. hosszú sítúrára indultam volna, hanem – mint minden állásából felmentett ember esetében – a törvény a szabadságról is rendelkezik.

Mivel a nyugdíjazásomról döntést hozók előtt is tudvalevő, hogy szabadságomról nem térek vissza addigi munkahelyemre, inkább a rendelés folyamatoságát lett volna célszerű biztosítani – már csak a beigért egyre jobb lakossági ellátás érdekében is –, a szabadságomra való hivatkozás helyett.

DR. SZALAY LÁSZLÓ SZEMORVOS, CSONGRÁD

Bálint Sándor és az utcaseprő

1978-at írtunk. A Kultúrpalotából sétáltunk a Kárász utcában lévő Móra könyvesboltba. A kis társaságot Bálint Sándor A szögedi nemzet egyik kötetének megjelenése kapcsán invitálta a boltba. A társaságban voltunk: Péter László és neje, Juhász Antal, Szigeti György, Tóth Béla, Trogmayer Ottó és jómagam. Kellemes napsütésben, úgy déltájban haladtunk, miközben vadgalambok turbékoltak a házak ablakok körül lévő peremen, némelyek az úton kapkodtak talán zsemlemorzsalékot. Az akkori hangszerbolt előtt az addig derűsen velünk beszélgető Sándor bácsi hirtelen futni kezdett, és kiáltott: – János, János! Várjál!

Akkor láttuk, hogy az utcaseprő az egyik kapualjban sietve húzta maga után lapátját és seprűjét. Sándor bácsi utánament. Karjánál fogva húzta vissza, s vezette felénk Jánost, aki sapkáját a hóna alá gyűrve vonakodott. Mi megálltunk. Sándor bácsi és János is megállt, miközben János vállát átölelte a professzor. – Tudjátok, a Jánossal együtt jártunk elemibe. Egymás mellett ültünk 6 éven át. Sűrűn járok én erre, de alig érem utol, olykor szóval is. János – mondom neki –, miért szaladsz előlem?

Közben János kezét fogta Bálint Sándor, aki minduntalan szeretne volna kiszabadítani kezét a tudóssá lett egykori osztálytársából, mondván: – Piszkos, szennyes az én kezem, kedves professzor úr, azt akkor milyen lösz a magáé?

– A munka nyoma az, a tisztösségös munkáé, János, most hát ne mondd nőköm azt, hogy professzor úr.

Jót derültünk a két, egykori diák amúgy bensőséges szóváltásán, s egyben el is gondolkodtunk, milyen csodálatos isteni ajándék a számunkra e találkozás, melynek részesei lehettünk. Néhány csendes szót váltottak még, miközben körbeálltuk őket. János a kérges tenyerét mutatta: – Az én munkámnak ilyen a nyoma, a Tied – mondotta a

Bálint Sándor (jobbra) gyűjtés közben Nagy Bence Pálnál

tied szót halkan, félénken –, a Tied pedig a könyveidben őrzi gondolatnyomaidat.

Miután mindannyian kezét fogtunk János-sal, aki láthatóan és érezhetően örült ennek, elindultunk a könyvesbolt felé. Utoljára Sándor bácsi fogott vele kezét, miközben a „professzor úr” szorosan átölelte barátját.

Eleddig, amikor Bálint Sándorról bárhol esett szó, általában a kutatóról, a mélyen hívő katolikusról, a tudósról, a példaértékű Emberről beszéltünk. S lám, egy a sok példa közül, mely igazolja Bálint Sándor lelkületének, emberségének, alázatosságának tényét, ez a Kárász utcai János-eset. Mindazonáltal nemcsak sejtjük, hanem tudjuk, és biztosan állíthatjuk, hogy ez nem egyedi eset. Aki csak egyszer hallhatta előadásait, csak egyszer beszélgetett vele, csak egyszer tapasztalta meg a mindenki felé nyitó lelki gazdagságát, s ne-

tán kezét foghatott vele, sejthette, minő génisszal van szerencséje találkozni.

János és Bálint Sándor az alsóvárosi temetőben, egymástól nem messze nyugszik. Talán a lelki közösség, az életükben való egymáshoz kapcsolódás szellemisége ott, fenn az Úr örök Birodalmában, értünk való imádkozásukban jut érvényre. Ott már nincs szegény és gazdag, professzor és utcaseprő, hanem lelkek vannak, amelyek a mi életünket ajánlják a Gondviselés oltalmába.

Mi, akik tehát a Kárász utcai boldog találkozásnak tanúi lehettünk, nyílt szívvel és lélekkel állíthatjuk és igazolhatjuk: Bálint Sándor Szegednek – adja Isten, leendő védőszentje – hősi fokon gyakorolta megélt érnei között az emberszeretetet, a megértést.

IFJ. LELE JÓZSEF,
SZEGED